NUH DER, PEYGAMBER DEMEZ!.. NUH DER, PEYGAMBER DEMEZ!.. NUH DER, PEYGAMBER DEMEZ!..
29 MART 1950 SENE: 1 SAYI: 22

Çarşamba Günleri Çıkar

NUHUN Gemisi

★ HEDİYESİ 10 KURUŞ ★

Siyasi Mizah Dergisi

Af kanunu işkence oyunu oldu..

Affa dair

Meclis af kanununu çıkar - madan dağıldı. Millet önce do- na kaldı,şaşırdı. Sonra yavaş yavaş olup bitenlerin derin mânasını kavradı. Şimdi şaşkınlık geçmiştir. Belki ilk defa olarak kendisiyle alay edildiğinin, hiçe sayıldığının farkına varmış; tepesi atmıştır milletin. Hazım lı, sabırlı olduğu için gürültü etmiyor. Ama epice kızgındır.

Af işi öteki işlere benzemi - yor. Aylardır konuşulmuştur. Sonra mahpuslarla kiminin u- zaktan, kiminin yakından, ama mutlaka herkesin bir ilişiği var dır. Bu yüzden, bir işi âdetâ e- liyle tutar gibi duyuverdi mil- let.

Af tasarısını kendileri hazır lamıştılar. «İlle genişletelim» diyen milletvekilleri de onlar- dan, yani iktidar partisinden - di. «Meclisin bu isteği başımız- la beraber» buyuran Adalet Ba kanı da, C. H. P. nin bakanı i- di. Sonra, bir gece içinde hava değişivermiş. Meclis af çıkar - madan dağılmıştır.

Son dakikada pişmiş aşa su katan biri vardı muhakkak. Bu- nun nüfuzlu biri olduğu da mu- hakkak. Yoksa milletin hiçe sa yıldığı bu kadar açığa vurula - mazdı durup dururken. Hele se çimlerin arifesinde.

Dikkatimizi çeken şu oldu: Af işi ortaya çıktığı sırada A - merikan elçisi burada yoktu. memleketinde idi. Tasarı Mec- lise verildiği gün döndü. Döner dönmez de Dış İşleri Bakanı - mızla uzun uzadıya görüştü bay Elçi. Meclisteki hava tam o ge- ce birdenbire değişti.

Bu bir tesadüf müdür? Ame rikanın son zamanlardaki mü- dahalelerinden haberi olmıyan- lar «elbette!» diyecekler. Oysa ki, bu işte Amerikan Elçisinin parmağı yoktur dersek, iktidar partisinin dün ak dediğine, bu gün kara demesini bir türlü i- zah edemeyiz. Hele umumiyetle basının birdenbire susması baş ka türlü tefsir edilemez. Her şe yin bir sebebi var, öyle değil mi? Sebepsiz hiç bir şey olmaz dünyada. Hem siyasi suçluların seçimler arifesinde bay elçinin razı olmamasına akıl da yatı - yor. Öyle ya, politikasına karşı gelenleri Amerika her yerde içe ri tıkdırırken, burada başka türlü davranacak değil ya! He- le şu arabk

Ne günlere kaldık yahu! İ - zinsiz af bile yapamıyacak mı- yız?

NUH

Not: Geçen baş yazının 22. 23 üncü satırlarındaki «Yerli sermayemizi» sözü «yerli sana- yiimizi» olacak. Özür dileriz.

Rüya gibi bir şey - Acaba torpil nereden geldi - Gaflet bizde

Geçen hafta hürriyetinden mahrum on binlerce vatandaşın yüreği af olacak diye ümidle çarptı durdu. Bu af tasarısı, başta büyük şair Nazım Hikmet olmak üzere bir adalet hatası yüzünden yıllardır hapishanelerde çürüyenlre için ortaya atılacak diye bekleniyor - du.

Dünyadaki bütün ileri muhitlerin protestoları üzerine, Halk Partisi iktidarın «bir şeyler yapmak» zorunda kaldığı görülü - yordu.

İlk balon

Affı çok dar bir çerçeve ye sokan hükümet teklifi «Adalet komisyonuna» geldi; orada da kuşa çevrildikten sonra, Meclise sunuldu. Aman efendim o ne hâmiyyet! o ne şef - kat!... Meğer Halk Parti si koynunda ne hürri - yet âşıkları, ne müsame - hakâr ruhlu, ne derin an layışlı insanlar saklarmış da haberimiz yokmuş!..

Kürsiye inip binen C.H. P. li hatiplerin büyük ço ğunluğu affın lehinde,, Hemde nasıl! çok geniş... Yalnız beş on kişiye değil

belki binlerce bahtsızı hür riyetine, çoluk çocuğuna kavuşturacak zindandan kurtaracak bir affa!... A man Yarabbi kulakları - mıza gözlerimize ina - nacağımız gelmiyor: Halk Partisinin General mebus ları bile af lehinde bulu nurken birer hürriyet mü cahidi gibi konuşuyor -» lar!.. Bir iki aykırı konu- şanın sesi adetâ hiç bir akis bırakmadan sönüyor gibi...

Rüya gibi bir şey

«Tasarı Mecliste müza kere edildikten sonra â- deta umumî bir iyilik ve

(Devamı 2 nelde)

Ayan üyesi alınacak

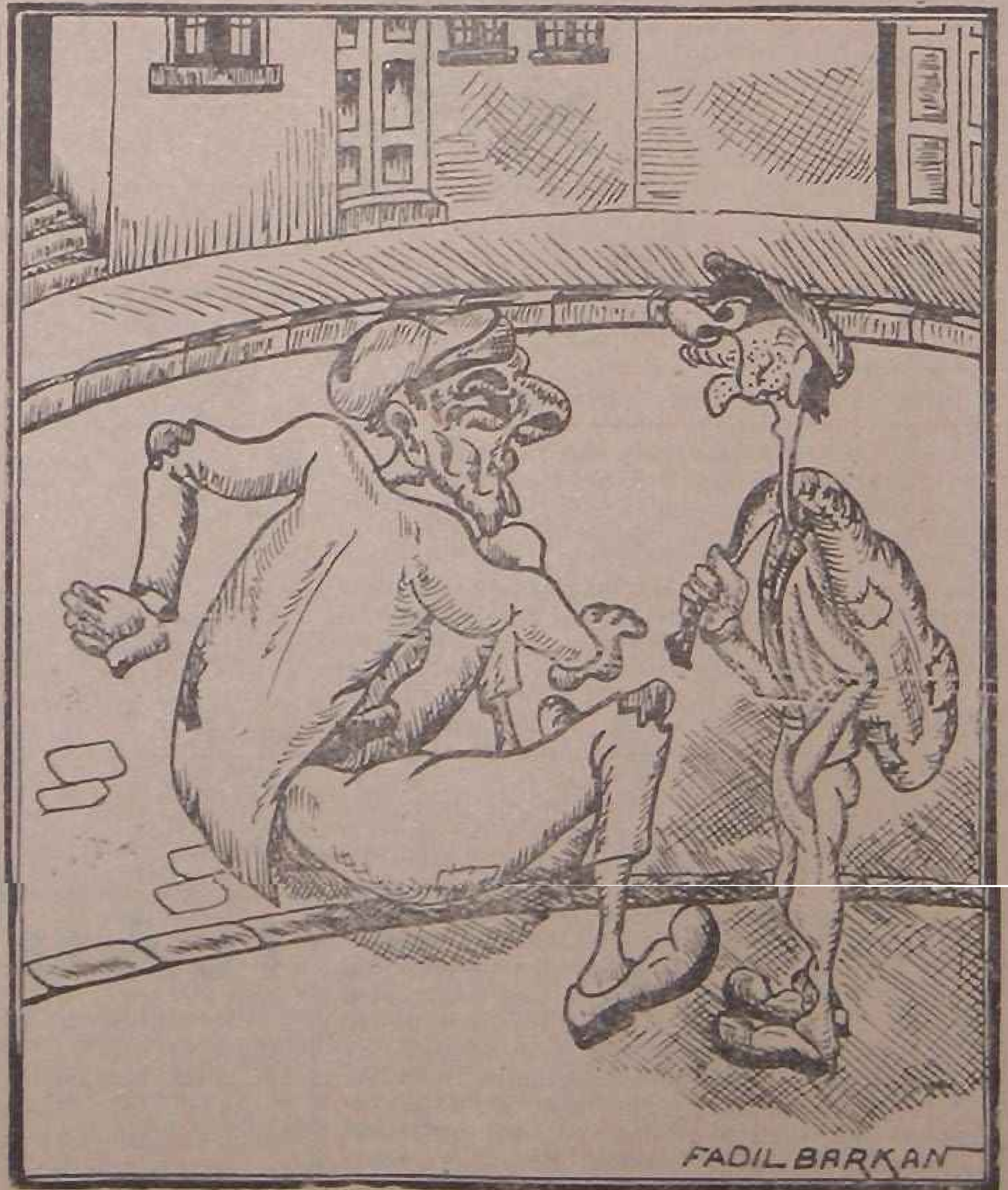
Seçimde namzet gös - terilmiyecek yâranın umutsuzluğa kapılıp a- kide değiştirmemeleri- ni temin zımnında, C. H. P. nin kuracağı ikin ci meclis (ayân mecli si) için gereken belge - lerle birlikte isteklile - rin hazır bulunmaları ehemmiyetle ihtar olu - nur. Müracaatlar şim- diden kabul edilmekte- dir.

Vaşington'da CAMİ

Tesadüf bu ya, tam şu sırada Vaşigton'da dayanılmaz bir eksiklik duyulmuş, cami eksik - liği!.. Vaşingtonluların içini yemiş bu arzu, e- demiyeceğiz demişler, nâfile, olmayacak baş- ka türlü, Bir cami yapa lım mı? Okey. Temel filân hepsi hazır, çağır mışlar Metro-Galdvin- Mayer'in bir dekorcusu nu, şöyle Bağdat Hırsı zındaki camilerden bir tane istiyoruz, ama sa hici olsun, Şark kâri bir şey... demişler.

Hani Vaşington camisini görse, her halde Sinan dekoratö - rü kılıçtan geçirirdi, bi ze gelince o kadar müş külpesent değiliz, değil mi ki kıblemiz Vaşing- ton, katlanacağız ar - tık...

— Böyle nereye yolculuk?..
— Berduşlardan yana burada yol çıkmıyor abi, adaylığımı koymak için Ankaraya gidiyorum...

Aldırma generalim!.. Böyle şeyler olur...

— Önüne bak, şahsiyeti mâneviyemin ayağına basıyorsun...

Meclisin son oturumunda, seçimler müddetince general Aldoğanı susturmak için, «dokunulmazlığını» kaldırmağa karar vermişler. Dedikleri de oldu, şimdi Aldoğana dokunabilecekler...

Dokunsunlar bakalım, eğer gizli celseye çekmezlerse generali, çok şenlik olacak. Son oturumda general yarına kalacak sözler söylemiş, en vecizlerini Kudret gazetesinden naklediyoruz:

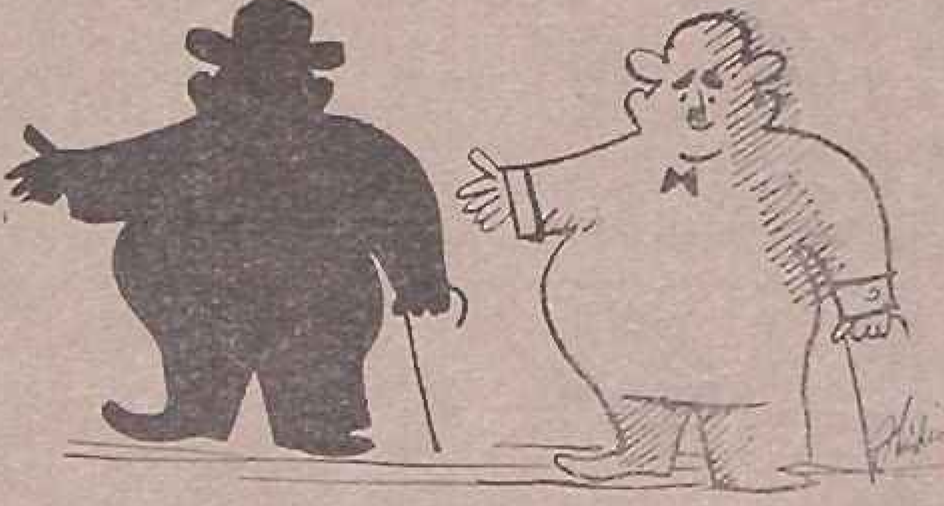
«Efendi senin hükûmet dediğin burada oturan arkadaşlar değil mi? Bunlar değil mi? Bunların mânevi şahsiyeti nedir yahu? (Gülüşmeler) Bu arkadaşlarımız hiç bir zaman demezler ki bizim manevi şahsiyetimiz vardır. Hayır! İşte Şemsettin Günaltay, işte Nihat Erim, işte Fuat Sirmen, işte Vedat Dicleli işte Satır. Bunların şahsiyeti mâneviyesi ne oluyor yani?»

«Arkadaşım diyor ki biz sorumluyuz. Sorumluyuz demek hükümet tarafından bana sorgu sorulur demektir. Milletin hakkını nasıl konuşabiliriz, mebusluk vazifesini ne ile yaparız, Ne ile yapacağız vazifemizi? Burada oturmak'a mı yapacağız? Olmaz Halkın içine gireceksin, propağanda yapacaksın, siyasi fikirlerini izah edeceksin, ondan sonra seni anlıyacaklar.

Kavun musunuz koklayıp anlasınlar»

«Güveniyor musunuz siz de gelin bakalım halkın içine? Gelin etrafınıza üç, beş bin adam toplayın da konuşun. Yapın da görelim. Haydı yapın. Yapın görelim... Ha ha ha...»

Şahsiyeti maddiyen var olsun generalim!...

Şahsiyeti mâneviyemi takdim ederim..

Bizim Oğlan..

Bizim oğlan nerede ise kaçıracak: Evin bütün duvarlarını güreşçilerin, futbolcuların resimlerile doldurdu, bayraklarla donattı. Varsa, yoksa Celâl Atik, Muharrem Candaş, ve daha bilmem ne... Geceleri sabahlara kadar onları sayıklıyor. Gündüzleri köprü, kaz kanadı, filân diye kendini yerden yere atıyor. Bunlar bir şey değil... Ya bir de sıkalığına bakmadan önüne gelenlerle güreş etmiye kalkıyor ya! Mektepten geldiği zaman muhakkak bir tarafı ya kırık, ya çıkık... Millî hisler, diyoruz; önüne geçmek doğru değil, diyoruz; diyoruz ama zavallı oğlanın hâli duman.

Doğrusunu isterseniz, çocuğa bir şey demeğe hakkım da yok. Ben de küçükken onun gibi idim. Yalnız benim küçüklüğümde İstiklâl harbi vardı. O günkü kahramanların resimlerini nerede bulsam keser, duvarlara yapıştırırdım. Mustafa Kemal Paşanın her odada üç dört tane resmi vardı: Fotoğraf, resim, boyalı boyasız.. «Kemaller, İsmetler, Fevzi, Kâzım, Refetler, şarkısı ağızdan düşmezdi. Geceleri hep istiklâl harbini cepheyi askerleri düşünür, kendimi orada görürdüm. Kaç kere Anadoluya kaçmayı düşündüm. Hattâ bir gün annemden dayak yediğim, bir gündü galiba!) başımı alıp yola çıkmıştım da tey zem beni Kızltoprakta yakalayıp eve getirmişti: Ev de Ankara Erkânı aleyhine söz söylemek kimin haddine... Ne bulursam söyleyenin kafasına fırlatır, başa çıkamazsam kendimi yerden yere atar, hırsımdan tepinirdim. İtilafçı büyük annem bile benim yanımda ağzını bile açamazdı

Ne yalan söyliyeyim. Her şeye rağmen bugünkü gençlerin ve çocukların «Milli» heyecanlarını bir çokları gibi mânâsız bulmuyorum yeter ki onlar da bizim gibi çabucak hayal sükûtuna uğramasınlar!

Köylünün dedikleri
Ulus yazıyor

23 mart tarihli Ulus gazetesinin yazdığına göre Millet partisi Kamanda bir miting tertibetmiş ve burada çeşitli hâdiseler olmuştur. Ulusun yazarı Millet Partisini kötülemek gayretile bu arada açıklanması âdet olmayan konuşmaları naklediyor.

Ulus'a göre Bayur:

«Cumhurbaşkanından polis neferine kadar herkesin, köylülerin alın terini yediğini söyledi.

Sol tarafta bir köylü, «Siz ne yiyorsunuz, siz de bizim alın terimizi yemiyor musunuz, bırakın Allah aşkına, bizi enai mi zannediyor bunlar?» dedi, o da ayrıldı gitti.»

Bu gidişle partilerin işi yaş.

Af kanunu işkence oyunu oldu

(Baştarafı 1 incide)

şefkat havası içinde çok daha geniş bir ölçüde yeniden yazılmak için «komisyona havale ediliyor!

Artık yalnız bir kaç siyasi mahkûm değil, günleri, saatleri, dakikaları azapla sayan talihsiz güneşe, hürriyete kavuşacak, filan tarihten evvel idama mâhkûm olanlar, asılmaktan kurtulacak, 30 seneliklerin cezası 20 seneye indirilecek...

Komisyondan geri

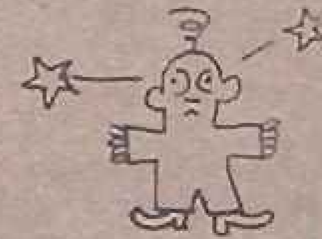
Nihayet Meclisin son günü müzakere edilmek üzere «arzu-i umumî üzere» genişletilmiş şeklile Meclise geliyor.

Daha bir gün belki bir saat önce, artık bu şeklile kabul olunacağından kimsenin şüphesi yok.

Öyle ya, muvafık, muhalif herkes affı istiyor. Zaten af olsun mu, olmasın mı? Diye bir mesele yok ortada., Bütün münakaşalar «darlık, genişlik üzerinde, 29 Ekim 1948 **den evvelki suçlar, mı? daha sonraki suçlar mı?** af edilmesinden ibaret.

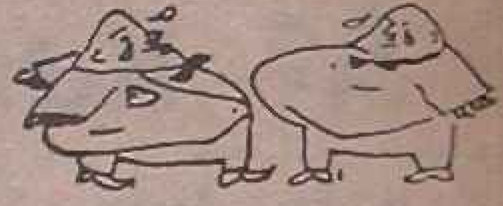
Torpil

T. B. B. M. nin 8 ini döneminin son dakikaları.. Orman kanunu, bir belediye başkanının cezasının affı dolayısile yapılan münakaşalar, ve nihayet sıra «af kanununa» geliyor.. Bir gün, hatta beş altı saat önceki havaya bakarak herkes kanunun büyük bir çoğunlukla kabul edileceğini bekliyor. Tam müzakereye başlanacağı sırada C. H.

P. *nin belli başlı manev*racılarından Ekrem Oran ve bir iki arkadaşının takriri sunuluyor. Bu takrirle kanunun tekrar komisyona havalesi isteniyor: Takrir reye konuyor. C. H. P. ekseriyetinin reyile kabul olunarak «af kanunu» komisyona havale olunuyor, yani doğmadan mezara gömülüyor.

Böylece 21 Temmuz 1946 seçimlerile kurulmuş olan ve sinesinde

C. H. P. ekseriyetli Meclis, Başkanı Bay Saracoğlunun muvaffakiyyet temennilerile dağılıyor.

Acaba bu torpil nereden geldi?

Seyircilerini; hayrete; dehşete düşürmek istiyen Mefisto ruhlu bir rejisörün hazırladığı bir filme benzeyen bu işin sonunda insanın âdeta aklı duruyor. Neden bunu böyle yaptılar? Neden binlerce bedbaht insanı, atıldıkları zindan köşelerinde günlerce en tatlı hürriyet ümidile, en beklenmeyen vaadlarla oyalayıp heye-

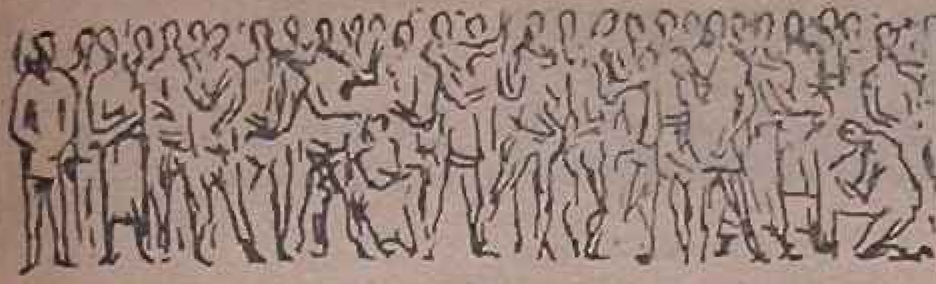

canlandırdıktan sevinçle uykularını kaçırdıktan, ailelerine adetâ bir bayram müjdesi verircesine nutuklar çektikten sonra tıpkı güneşli bir sabah Hiroşima'ya düşen atom bombası gibi bir darbe indirdiler?

Acaba C. H. P. de keyfi idare, her şey bahasına iktidarı elde tutmak, ihtirasından sonra böyle korkunç bir işkence zevki mi başladı?

Gaflet bizde

Bütün bu sualler boş: Halk Partisinin bu son jestile *ancak kendisinden* beklenebilecek olan şeyi yapmıştır. Aksi inanılmaz bir şey olacaktı. Her gün yeni bir oyun, yani bir bahane ile vatantaşların hürriyetine gem vuran, hak için açılan ağızlara tıkaç sokan, insan haklarını hiçe sayan siyasetinin tek hedefi memleketi bir zındana çevirmek olan bir varlıktan zındandakileri hürriyete kavuşturacağını ummak ne gaflet!..

Emriniz başımız üstüne

C. H. P. ille anayasayı değiştirmek, iki Meclis yapmak istiyorsa, buyursun. Başüstüne. Ne dediler de yapmadık. İki değil üç Meclis yaparız isterlerse. Yalnız Yeniçerinin hikâyesi unutulmasın:

Kupkuru, safi sinir yeniçeri ağalarından biri, nargilesini kurmuş oturmuş, tesadüfen önünden ensesi katmer katmer bir adam geçmiş.

Bakmış, bakmış enseye imrenmiş... Emir vermiş:

— Çağırın şu oğlanı!

Çağırmışlar.

Sormuş:

— Bu senin enseni hangi berber yapıyor?

Genç şaşırır:

— Berber değil, ağa hazretleri, Allahtan.

Ağa kızar:

— Sus;

Ağa devam eder:

— Söyle bakayım, hangi berber?

— Vallahi efendim.

Ağa yanındaki falakacıya:

— Yıkın şu keratayı diye emir verir.

Zavallı genç işin sarpa sardığını anlayınca:

— Söyliyeyim efendim, Unkapanındaki değirmenin yanındaki berber...

der ve yakayı kurtarır.

Ertesi gün ağa hazretle

ri, berberin dükkânına damlar.

— Selâmünaleyküm.

— Aleyküm selâm.

— Ulan berber;

— Efendim:

— Benim ensemde iki katmer yapacaksın.

Zavallı adam şaşırır, Der ki:

— Aman efendim bu nasıl olur?

— Nasıl mı olur? Vay sen benim emrime itaat etmiyorsun ha...

(Kapıyı açıp dışarı seslenir) Falakacı gelsin.

Aman Allah.. Gördün deli, savul geri... Nihayet berber der ki:

— Efendim, başüstüne, iki değil üç yapayım.... Fakat sizce pek zahmetli olur!

— Nasıl olursa olsun:

— Öyle ise başınızı eğin, ensenizi çıkarın.

Ağa ensesini eğer? başını uzatır. Berber ustura kayışını ikiye büker, bir elile herifin başını eğer, şırak, şırak indirmeğe başlar. Ağa pişman olur. Olur ama bir kere ağzından çıkmış bulunur. Bu iş yarım saat sürer. Ense kabarır mı kabarır. Ağa bir aralık elini sürer bakar ki puf böreği gibi...

Der ki:

— Aferin berber başı... Az zamanda bir katmer yaptın. İnşallah başka bir gün gelirim, ikincisini de yaptırırım.

Daima buyurun ağa hazretleri... Emriniz başım üstüne...

Evet C. H. P. liler size iki değil üç Meclis yaparız. Daima buyurun.

Haftanın Balonları

Cumhuriyet — Anayasa dan altı oklu prensipler çıkarılacak.

Nuh — Biz çıkarıldı biliyorduk.

Akşam — Nihat Erim'in formasyonuna tesir eden hocalar.

Nuh — Belliii!

Ulus — Heyecanlı teza hürat.

Nuh — Külâhıma anlat,

Ulus — Parti propagan dasına dinî âlet eden adam.

Nuh — Vay namussuz vay...

Olmadı Profesör!

Yeni İstanbul gazetesinin acaip yabancı yazar listesine dahil olan biri, bu sefer de halkımızın siyasi terbiyesi hakkında vecizeler yumurtluyor. Geçenlerde, yanılmıyorsak, konferanslar vermek için Türkiyeye uğrayan bu zat, acaba Türk halkını nerede tanımış? Buna karşılık Profesör Duverger tanıdıkları hakkında oldukça doğru şeyler söylüyor:

«Demokratların bir iddiası da halk tabakalarına dayanmakta olduklarıdır. Halbuki hakikatte, onlar da tıpkı Halkçılar gibi, gibi münevverlerden,, iş adamlarından ve idarecilerden terekküp eden burjuvazi sınıfına dayanmaktadırlar. Bunun böyle olması zarunidir. Çünkü halk yığınlarının siyasi terbiyesi, henüz kifayetsizdir.

Profesörün dediği gibi Demokrat ve halkçılardan burjuvazi sınıfına dayanmaları zaruri olabilir, fakat halk yığınlarının «siyasi terbiyesi» bu işle ilgili değil, bu çeşit mazeretlerledir ki istibdatlar ömürlerini uzatmağa çalışırlar. Fransa tarihinde olduğu kadar bizde de bu böyle olmuştur.

★ Hikâye

Dudu Yılmaz'ın tütün parası

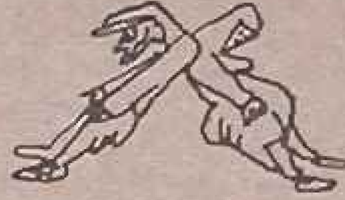
Dudu Yılmaz, kısa boylu, zaif, beyaz bürümlü bir kadındı, Yaşı elliyi aşkındı, Tarlada çalışır, sebze eker, gününü gün ederdi... Bir gün komşuları onu tütün ekmeğe zorladılar, O tarafa gelen tütün muhamminlerinden biri şöyle söylüyordu:

«Eğer tütün ekerseniz sebzeden de; meyvadan da; buğdaydan da daha elverişli olur, Fazla zahmetlidir ama, parası da insanın yüzünü güldürür»

Dudu abla da bu sözlere uydu:

«Tütünün de tadını alalım.»

Dedi, Başladı küçücük bir toprak parçası üstünde tütün yetiştirmeğe, Çalıştı, çabaladı, demet yaptı; bir de tarttı ki 14 kilo mahsul gelmiş, İnhisarların tarifine uygun şekilde küçürük bir denk yaptı: Tütününün sarı yapraklarına baktı, bu yapraklar; bu acı yapraklar yüzünden on lira kadar para alacağını umdu, Komşular da böyle söylüyordu,

Küçücük eşeğine yükletilmiş dengini Tekel Başmüdürlüğüne götürecekti. Komşuları:

«Olmaz dediler; bir kere gidip müdürden nakliye kâğıdı alacağın.»

Dört saat yol yürüdü: gelip nakliye aldı. Sonra gene köye döndü; dengini eşeğe yükledi. Ertesi sabah yola koyuldu, İnhisarların kapıcısı üzeri on kuruşluk pula değerlendirilmiş nakliyenin tarihine bakıp:

«Geç..»

Dedi ve Dudu Yılmaz öndekilerin peşinde kapana vardı, Sıra sıra denkler yerlerde üzatılmıştı, Denk çubuklarına numaralar yazılıyor, işaretler konuluyordu. Dudu ablanın tütününü tartan kantarcı:

«On sekiz, beş»

Diye bağırdı, bu sözler tütünden beş kilo düşüldüğünü. Dudu ablanın on üç kilo mahsulü olduğunu bildiriyordu. Eksper geldi, muayene etti. Altı kilosunu küf ve su çürüğüne ayırttı. Yedi kilosunu müretteb harici kaydiyle 20 kuruştan hesaplattı. Buna göre Dudu Yılmaz 14 kiloluk tütünün bir kilosunu Kantarcı dara ile beraber düşürüyor, eksper de nedense altı kilosunu parasız alıyordu. Yedi kiloya da topu topu yüz kırk kuruş fiat veriyordu... Ama Dudu Yılmaz bu muamelelerden habersiz kapının bir tarafında olup bitenleri seyrediyordu, Nihayet muamelesinin tekemmülü için Dudu ablanın mührünü aldılar

«Sattın mı tütünü bana»

Dediler, Tekelden başka müşteri olmadığı için böyle bir soru mânasızdı ama kanuna göre hareket etmek lâzımdı, Dudu abla da:

«He ya.»

Diye cevab verdi. Eksper kâtibi atıldı:

«Haydi veznedardan 119 kuruşluk pul getir.»

Dudu abla, para sakladığı mendilinin düğümünü çözdü. Vezneye 120 kuruş verdi. 119 kuruşluk pulu aldı. Veznedar sarı yüzlü, sıhhatli, dar alınlı işini bilir adamdı.

«Bir kuruşum yok, helâl et.»

Dedi. Tütün alımı başladı başlıyalı 3500 tütün ekicisine ayni şeyleri söylemişti.

«Ne ben bir kuruş isterim, ne siz, benden bir kuruş iki kuruş isteyin.»

Derdi. Dudu abla pulları eksper kâtibine uzattı, Kâtib:

«On kuruş.»

Diye seslendi, Dudu abla; kendisine söylendiğini sanmadığı bu söze hiç aldırış etmedi, Kâtib hiddetlendi:

«Sana diyoruz be karı, On kuruş mukavele ücreti var.»

Diye kükredi, Son on kuruşunu veren Dudu ablanın eline bir tomar kâğıd verdiler, Bir başka memura gönderdiler, Memur ekici hesap puslasının sigorta hanesine bir kuruş, vergi kısmına 14 kuruş yazdı, Dudu ablaya:

«Senin beyannamen yok, Notere gidip resmini ve mührünü tasdik ettir, Eğer bu muameleyi yaptırmazsan sana para veremeyiz, Dudu ablanın sen olduğunu bize Noter bildirecek.»

Dudu abla afalladı, Bilmediği bir adam kendisinin Dudu Yılmaz olduğunu bu memurlara anlatacaktı, Duraladı, Fakat memur bu defa daha hiddetle suratını asarak anlattı. Ne yapsın? Dudu abla parasını alabilsin diye söze uydu. Diğer birkaç köylü ile şehre indi: Fotoğraf çektirmek için köylüsün den 30 kuruş borç aldı. Notere verilecek paranın mikdarını bir istidacıdan sordu, «150 kuruş» olduğunu anlayınca süt getirdiği bir dükkâncıdan bu parayı istedi, Fotoğraf ve noter işi bitince tekrar Tekele geldiler. Memur Dudu ablayı Muhakemat şubesine havale etti. Muhakemat memuru kalın kaşlı uzun boylu bir Karadenizin uşağı idi.

«Senin beş lira ziraat cezan var; dedi; Hakkında dâva açacağız, heleşimdi git sen.»

Dudu abla «ne mahkemesi; ne cezası?» diye düşünemeden şube âmirinin yanına girdi. Hademe Dudu ablayı kolundan tuttuğu gibi dışarı attı,

«Her önüne gelen girerse içeriye âmir beyin hali duman. Dur şurda bakalım, Hem senin daha muamelen olmamış Git Mısta Beye.»

Hademe, aslan kesilmişti, Dudu abla da aslan kesilen hademenin sözüne uyup Mısta bey dedikleri asık yüzlü memura vardı, Ordan:

«Git Hulûsi Beye.»

Diye başka bir masaya gönderdiler, Hulûsi bey masanın üstünde evrakın arasına gömülmüş ufak tefek bir memurdu, Sinirli, hiddetli ve telâşlı idi, Kâğıdı çekerek aldı. İterek verdi. İmzası da bir sertti ki az

(Devamı 4 de)

MEKTUP Nuh Dede Eliyle Dokumacı Ahmede

Hacı Farfara dellenmiş gayrı, bildiğin gibi değel...

Bu sefer gettik de mahpusaneye, şaştık kaldık, o melek, gimin Hacı Farfara var ya, gözü heç kimseyi görmüyo. Ahrazda şafak attı, ben de nidecemi şaşırdım. Meraba Farfara dedim, meraba dedi emme heç tadı yok... Şöyle bir dineldi, sert sert baktı, bağırdı:

Efendi efendi dedi, şo mapus milletini salacağsan sal, yoğusa işkence etme, bunnar da anasının kuzusu... Aman Hacı dedim, yavaş konuş gözünü seveyim yavaş konuş dedim, gardiyan üstüne alır, gücenir dedim, hemi kime söylüyon mu lafı? Kime söylüyon kuzum? Farfara tabakasını çıkardı, bi cuvara sardı, gözelce diliyinen ıslattı cuvara kâdını, yaktı.

Ne diyecek deyi bekliyoruk, Ahraz'a ben.. Efendi efendi dedi, eksik olsun dedi, yazmasınlar dedi, gazataları şafaktan bekliyorduk dedi, bu ne bu!.. Bi habar geliyormuş, tüm kurtuldunuz deyi, bi habar geliyormuş komisyon tümünüzü ipe çekecek deyi... Vaz geçtik, cezamıza razıyık demeye kalmadan, 1948 e kadar kabahatler tefterden siliniyo deyi habar geliyo, hadi bakalım bi itişme bi kakışma, yarım saat geçiyo geçmiyo, hayır efendi 1946 ya kadar tefter siliniyo... Gayrısı ağlıyor, dıvara tüküryo, gazel okuyo... bi ölüyoruz bi diriliyoruz.. Gece uyanıyo biri, taburcuyuk! deyi figan eyliyo, ne o nerden bildin diyoruk, düşümde bi geyik görüktü, eline bi pala almış dıvarları yıkıyo, ey ulu geyik, muradın nedir dediğimde, selbes olmanız için yatırıma bi 49 luk döküceeniz diyo.. Fedâ olsun yatırına bi 49 luk değel, on tene de dökerek, ne gıymatı var deyip hadi bakalım uyu uyuyabilirsen.. Eroyuncular bile selbeslik dalgasında, mala filan hacet kalmadı emme çeken de çekiyo... Masura Sabri namında biri var ,ince bi delikanlıydı, dayanamadı bu derde, revirde dün sizlere ömür... Ailesi pevlikede çalışırmış, karı evde hazırlık yapmış efendi geliyo deyi, nefayda.. Bir başkası var, İstanbullu,

(Devamı 4 de)

Hamle et ya kâfir!

Eskiden Arabistanda esir alınan bir kimsenin öldürülmesi âdet değilmiş. Şeriat gereğince, kendisine kılıç verilir, esir olan taraftan da biri çıkar, kılıcını çekerek:

— Hamle et, ya kâfir!

deyip esiri müdafaaya dâvet edermiş. Eğer esir kendini koruyabilirse kurtulurmuş.

Sonradan bu usul rahatına düşkün Emevilerin işine gelmemiş. Fakat bu şeriat yolundan da şaşmamışlar: Ellerine geçen düşmanlarının elini kolunu sımsıkı bağlarlar, eline de kör bir kılıç sıkıştırırlarmış. Sonra keskin kılıçlı biri esirin yanına yaklaşıp üç defa.

— Hamlet; ya kâfir! diye bağırır, bu suretle şer'an esire müdafaa imkânı verdikten sonra zavallının boynunu uçururmuş.

Milleti ceza kanunlarile kıskıvrak bağladıktan sonra demokrasi pehlivanlığına çıkanlar Emevilere ne kadar benziyorlar.

Onlar da milletin karşısına çıkıp.

— Bizi tenkit ediniz, bu memlekette demokrasi var diye bangır bangır bağırıyorlar.

Boynumuzu kurtarsak ne mutlu bize!

Biri?

Anladığı gibi devletçiliği savunmak gayretile Cemil Sait Barlas'ın Büyük Millet Meclisinde Hakkı Gedik'e verdiği cevapta, devlet plânı hakkında taşı gediğine koymayı hiç ihmal etmemiş. Barlas bu yapar mı yapar, ezcümle şöyle konuşmuş bir ara:

Hükûmet bu plânın yapılması işinin basit ve koloy olmadığını bilmektedir. Bunun için devlet plânı hazırlanması hususunda ana çizgileri çizecek mütehassıs aranmaktadı. Bu mütehassıs için aplikasyon yapılmış ve bunun için biri bulunmuştur.

Ne kadar sevinsek yeri dir. «birisi» bulunmuş devlet plânını yapacak! «Aplikasyon» yapılmış ,biri bulunmuş, daha ne...

Rani hayat mematımız e min ellerde, biri bununla meşgul...

Felâket üstüne FELÂKET

Eskişehir felâketini politika mevzuu yapanların başında C. H. P. geliyor. Eskişehirlilere yardım işinin başkanlığını kime verdi C. H. P? Diyanet İşleri Reisine... Peki, Kızılay Sağlık Bakanlığı, Sosyal yardım neci? Orası belli değil. Halk Partisi vatandaşın gönlünden kopan parayı, yardımı Diyanet İşlerinin Reisine dağıttıracak, böylece dua minnet hep o tarafa. Buna bal gibi din propagandası derler. Peki din propagandasına karşılıkC.H.P. ne kazanacak? Eh, her halde Diyanet İşleri Reisi nankörün biri değilse mukabelede kusur etmez, şu seçim sırasında 67 yeni müftülük ihdas eden partiye karşı hörmet borcu «edâ» edilecek. Porsuk'tan sonra Akseki, arkasından Dor derken Abadan, şu eski şehrin günahı ne imiş yarabbi!..»

Gazetemizi bayilerde bulmakta güçlük çekiyor sanız ABONE OLUNUZ! Eski sayıları idarehane mizden, posta pulu mukabili temin edebilirsiniz.

Mektup

(Baş tarafı 3 de)

dayan Balık Pazarı geliyorum! deyi ser gardiyanı dövmeğe kalktı, başına bi teneke su boşalttık da duruldu... Hani ne desem boş, görmek lâzım. Mapusane duvarı inceldi mi inceldi, sanki bir adım atsan sokak ,kalebelik, avratlar... Aylardan da Mart ayı, bahar zorlatıyo, Kâtip İzzet Beye bile fena gözlebakanlar var, töbeler tövbesi...

Mapusluk bu arkadaş, yanlızlık. Hacı Farfara ye re tükürdü, hadi uğurlar olsun dedi, ben içeri gidiyo rum... Döndü, unutacağım dedi, af çıkar çıkmaz ma pusane kapısında bekleyeceniz, tükürüklü ekmek içinde gözel ağaçlar, ceylanlar, kuşlar yapan biri var elinde görürsünüz çıkınca, adı Sarı Selim, çıkarsa eğer susulcana, koltuğuna girin, beş senedir yatıyo sinduka kurmaktan, dışarda şaşırır, götürün yavaşcana bir çay içirin, geçmiş olsun arkadaş deyin, havadan sudan konuşun biraz, konuşmak istemiyosa bırakın uyuklasın tatlı tatlı... , ,

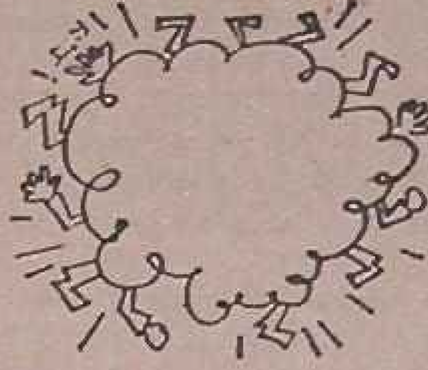
Hacı Farfara öyle demişti ya, ne olsun beğenirsin, caymışlar sonunda, komusyona kalmış af hekâyesi, iyi mi?.. de bakalım.. ne yüzle giderim Hacı Farfarayı görmeğe, bana ne der... İçerdekiler ne der, dışardakiler ne der... Ne denir bunlara...

Başka havadis yok.

Veli YILMAZ

Milli menfaatlere aykırı bir hareket

Şu kokteyl partilerde de neler olmuyor. Geçenlerde meçhul Misterin biri Amerikanca konuşmaya yeltenmiş sayın bayanları mizdan birinin de her nasılsa millî hisleri galeyana gelmiş. Olur ya, Netice: Tokat düellosu.

Anglo-Amerikan dostluğunu kundaklayan bu bayana acaba ne muamele yapılacak, merak ediyoruz.

C.H.P. de çatlayacak bu gidişle...

Tevekkeli Nihat Erim» Küçük Amerika olacağız» demedi. Bir anayasa kaldıydı, şimdi onu da benzetiyorlar. (Hoş zavallı zaten çoktan kuşa benzetilmişti ya:)

Öküzle kurbağa hikâyesi... Hâni kurbağa öküze benzemek istemiş de şişmiş, şişmiş sonunda çatlamış. Galiba C.H.P. de çat diye ortasından çatlayıverecek bu gidişle...

Ayda 1000 lira...

25 Mart tarihli Zafer gazetesinin haber verdiğine göre, maili inhidam altı ge nelevin tamiri hususunda Ankara İkinci Şube Müdürlüğü gereken tedbirleri almaktadır. Belediye Genelevlerden ayda aldığı bin lirayı bu uğurda sarfedecektir. Zafer gazetesinin haberi ferahlatıcı kalkınıyoruz efendim. kim ne derse desin kalkınıyoruz.

Türkb asınında yeni yazarlar

Aşağıdaki yazarlar basınımıza avdet etmişler dir:

Fon Papen (Yeni Sabah'a)

Şaht (Hürriyet'e)

Hess (Vatan'a)

Göbbels'in ruhu (Yeni İstanbul'a)

Türk basınının eski dostları olan meslektaşlarımıza yeni başarılar dileriz.

Sahibi ve bu nüshada yazı işlerini fiilen idare eden:
NAHİT ÜSTEMİR
İdare Yeri:
Ankara Cad. No: 37, kat: 3
Mektup Adresi:
Posta kutusu 12, Tophane,
İSTANBUL
ABONE ŞARTLARI:
Seneliği: 480 Krş
Altı aylığı: 240 Krş
Dizgi: Anıl Matbaası
Baskı: Dobra Matbaası

Dinleyici İstekleri

Amerika a lav yu

İsteyenler: Ankaradan Cemil Barlas, Necmeddin Sadak, İstanbuldan Ahmet Emin Yalman.

Benliyi aldım kaçaktan

İsteyen: Atıf İnan,

Yaşlı gözlerimi kuruttum bu gece
Çünkü maziyi unuttum bu gece

İsteyenler: Ankaradan Celâl Bayar. Fuat Köprülü, Adnan Menderes, Refik Koraltan.

Can evimden vurdular beni
Bin bir derde koydular beni,

İsteyenler: Ankaradan Sadık Aldoğan, Ahmet Tahtakılıç.

Şu dağlardan inemedim,
Muradıma eremedim

İsteyenler: İstanbuldan Ekrem Tur. Bilcümle mebusluk heveslileri.

Gökte melek, yerde her can ağlaşır.
Ya goy goy canım, ya goy goy canım

İsteyenler: Ankaradan Şemseddin Günaltay, İstanbuldan Athenagoras, Hamdullah Suphi Şemseddin Yeşil.

Gemilerde talim var,
Bahriyeli yarim var

İsteyen: Abidin Dâver,

At martini Debreli Hasan
Dağlar inlesin

İstiyenler: Naften ve AP Ajansları,

Bu masal böyle bitsin eğer canın isterse

İsteyen: DP İstanbul sabık başkanı Esat Çağa,

Mahpusane çeşmesi yandan akıyor yandan
Mahpusluk bir şey değil ayrılık var bir yandan

İsteyen: «Nuhun Gemisi».

TEBLİĞ

«— Hayvanları - İnsanlara karşı - himaye cemiyetinden tebliğ edilmiştir:

Filân şehirde son günlerde kuduz vakaları artmış olduğundan sayın âzâlarımızın sıhhatini düşünen cemiyetimiz şehrin muhtelif yerlerinde kuduza karşı aşılama merkezi kurmuştur. Cemiyetimize dahil sayın âzâlarımızın efendilerini ya bizzat bu merkezlere kadar götürüp aşılatmaları veya telefonla bildirmek suretiyle adreslerine kadar gönderilecek memurlara aşılattırmaları ehemmiyetle ilân olunur.

Mühim ihtar:

Bilhassa harp zenginlerinin kuduza karşı fazla istidatlı oldukları tesbit edilmiş bulunduğundan, azâlarımız sayın hayvanların bu gibi insanlara fazla sokulmamaları tekrar tekrar ilân olunur.»

Hikâye

(Baştarafı 3 cü de)

kalsın kâğıdı yırtılacaktı. Evrakın bir köşesinde vergilerin miktarı olan 15 kuruş bir tarafında da yedi kilonun bedeli olan 140 kuruş yazılı idi.

«Veznedara git,»

Dediler., Dudu abla kırmızı yüzlü veznedarın yanına gitti. Kâğıtları uzattı, Veznedar iki elli kuruş kâğıd para ile iki on kuruş uzattı:

Dudu ablanın hiç parası kalmamıştı,

«Yok, Ver ki olsun,»

Dedi, Veznedar:

«Gelecek sefer beş kuruş fazla veririz, Helâl et,» dedi,

Dudu abla serseme dönmüştü, Yürüyemiyordu. Aşağı yukarı, 125 kuruş alabilmek için 835 kuruş vermesi lâzım gelmişti. Bunu hesab edemiyen Dudu abla söyleniyordu: «Veznedarda beş kuruşum kaldı, Demek yüz yirmi kuruş tutmuş benim tütün,»

Dudu abla beş kuruşu düşüne dursun, muhakemat memurluğu Dudu ablanın beş liracık cezası için dâva açmakla meşguldu.

Yaya kaldın tatar ağası

Amerikan yardımının faydaları, maskeler aşağı eller yukarı, Sirer'in yaptığı faydalı işler ve devamlı karga sesleri...

Mebusluk hülyaları, Naylon donlar ve provakatör çığlıkları: İnkisarı hayal ve paydos borusu...